

Scurte impresii de calatorie

11.01.04

Oare de ce fiecare început de calatorie de-al meu trebuie început cu graba, stres și alergătura și fiecare calatorie care începe așa se termina cu o plictiseală enormă și cu un calm de om bătrân și de zile mari? Probabil pentru că fiecare om în ultimele clipe pe care le mai are de petrecut înainte de a-și începe calatoria, mai lungă sau mai scurtă, mai obișnuită sau mai nouă, își aminteste tot ce mai are de făcut și se grabeste să termine totul înainte de ora H. Dar asta arată doar că omul respectiv nu se organizează bine din timp și că lasă totul pe ultimul moment, ceea ce nu este chiar o calitate sau ceva ce doresc să spun sau să se spună despre mine. Știu că nu sunt organizatorul cel mai bun, și mai știu că de fiecare dată încerc să împac din timp toate lucrurile și persoanele. Dar întotdeauna se întâmplă câte ceva, apare ceva previzibil de neprevăzut și tot nu apuc să-mi rezolv treburile decât cu jumătate de ora înainte de a pleca. Probabil cu cât voi înainta în vârstă voi ajunge să îmi iau tot mai mult timp pentru a mă pregăti pentru fiecare calatorie. Exemple de oameni care fac așa am avut câteva în viață, oameni a căror valiză stău împachetate în colț cu câteva zile sau chiar săptămâni înainte de a începe calatoria și a căror bilet este în geantă cu o lună înainte de ziua X. Poate într-o zi am să învăț de la ei și am să fac și eu așa. Observ că o fac, dar încetul cu încetul, cu pași mici și sfioși. Poate până la calatoria de final care mă va conduce la ieșirea din viață am să mă organizez în așa fel încât să nu mă ia ca și cum ar veni pe nepregătite. Cu toate că nu cred că îmi doresc să-mi fac bagajele sufletești cu luni sau chiar ani înainte și să aștept firma de transport cu simbolul coasă să vină să mă ia. Prefer să fiu activ și să mă agit până în ultima clipă, ca și cum aș avea posibilitatea să renunț și la calatoria asta finală și să iau următorul mijloc de transport. Poate are să îmi se facă mila purtătoarei de coasă văzând că nu am apucat încă să-mi fac bagajele și are să mă lase o unitate de timp în plus pe aceste meleaguri alături de cei dragi, fie chiar și doar câteva zile sau săptămâni. Sau poate mă va lua pe neașteptate cu bagajele nefacute. Nu cred că-mi va părea rău nici asta, prefer să plec fără să îmi doresc această plecare și fără să mă gândesc mult la ea. Dar nu-mi fac griji, oricine trebuie să facă această calatorie.

Până atunci fac înșă anual cel puțin 2-3 calatorii din astea scurte. Scurte, pentru că dacă în fiecare an te plimbi între două lumi, între două locuri cu care te-ai acomodat, două spații cu oameni dragi, distanța dintre ele se comprimă destul de mult încât până la următoarea calatorie să devină insignifiantă. Iar timpul dintre două calatorii e de ajuns de lung încât să uit ce trebuie să pregătesc și de ce. Și așa ajung de fiecare dată să alerg în ultima zi să fac tot ce a mai rămas nefăcut.

În prima mea plecare din 2004, de fapt întoarcerea din ultima calatorie din 2003, mi-am ales ca zi de plecare o vineri, ca să mai am timp toată săptămâna să mai fac una-alta în orașul meu natal. Și am reușit să fac destule, nu pot zice că am pierdut timpul. Bineînțeles, întotdeauna este loc de mai mult, dar asta este, nu sunt un pesimist, vad doar jumătatea de pahar plină. În ultima zi nu mi-au mai rămas prea multe de făcut. Dar de aia tot am mai avut de onorat două întâlniri, apoi am luat-o pe matusa mea de la gară, al cărui tren bineînțeles că a avut întârziere 15 minute, chiar dacă nu a trebuit să treacă nici o graniță și nici să înfrunte nameti de zapadă. După ce am adus-o cu bine acasă, mi-am luat mama de la lucru și am pornit la ultimele cumpărături, unele din ele care nu vroiam sau nu puteam să le fac înainte. După ce am trântit cumpărăturile în casa, am plecat să mai iau vreo 2 CD-uri din apropiere de la un prieten și uite așa au mai rămas doar mai puțin de 2 ore până la plecarea

autocarului meu. Era vremea sa ma apuc de facut bagajele, nu-i asa? Ca de obicei vin cu 2-3 bagaje si chiar daca nu vreau, plec cu tot cam atâtea. Asa ca încep sa înghesui cât mai multe printre bagaje ca sa împac si capra si varza, adica sa iau cat mai multe din ceea ce mi s-a pregatit dar totusi sa nu incarc magarul, adica pe mine, prea mult. Dar nu reusesc de fiecare data sa iau totul, asa ca de multe ori mai ramân câte unele lucruri mici si cât de cât neimportante pe acasa. Poate le-oi lua data viitoare!

În timp ce-mi faceam bagajele avea loc ultima cina în familie, cu tot cu matusa, sora, cumnat si nepoata, adica o familie mare, dar care între timp, dupa atâtea pregatiri la fiecare plecare s-au obisnuit cu stilul meu de ultim moment si accepta ca apuc sa manânc doar în graba. Ambele valize apuc sa le închid exact 5 minute înainte sa trebuiasca sa parasesc casa, si cele 5 minute sunt fixe, indiferent daca ma apuc de bagaje cu 3 ore sau doar cu jumatate de ora înainte. Facutul bagajelor a devenit pentru mine un ritual de despartire de cei dragi si de locurile de care m-am atasat mai mult sau mai putin, de aceea trag de acest moment cât pot de mult, pana mai sunt doar cele 5 minute neiertatoare. In functie de cat de atasat sunt in momentul ala de locul pe care urmeaza sa-l parasesc, cele 5 minute pot deveni totusi mai lungi. Am observat ca atunci când plec dintr-un loc care mi-e indiferent, de exemplu in cazul unei calatorii de afaceri ceva mai lunga, bagajul mi-este pregatit cu mult timp înainte sa plec si ultimele ceasuri sau minute le petrec gânditor si plictisit stând pe valiza. Pe când Germania nu ma atragea prea mult, de fiecare data când plecam de acolo bagajele erau gata cu 2-3 zile înainte sa plec. Dar cand plec din Romania sau de ceva timp si daca plec din Germania care între timp a devenit ceva mai personala cu mine, tot ultima zi este cea rezervata facutului bagajelor.

Dupa pregatirea bagajelor vine momentul despartirii, adica momentul in care îti iei ramas bun de la cei dragi. Acum, când stau si scriu asta, ma gandesc ca poate imi rezerv doar cele 5 minute intentionat, ca sa nu am prea mult timp pentru o despartire prelungita si dureroasa. Efectul este acelasi, si daca mai ai timp doar de un pupic pe obraji si un drum bun spus in graba, calatoria va avea acelasi itinerariu si va dura sigur la fel de mult. Cel care pleaca tot dus e si cei care ramân tot în acelasi loc ramân chiar daca îti iei ramas bun o jumatate de ora sau doar un minut. Dar în schimb durerea despartirii nu are timp sa-ti macine sufletul ca o piatra de moara, încetul cu încetul. Si de data asta a fost la fel, doar ca de data asta am plecat de acasa nu cu 40 de minute înainte de a pleca busul, ca de obicei, ci cu doar 30 de minute înainte. Si de data asta mai aveam si de trecut pe la cineva care îmi era cât de cât în drum ca sa-i las doua CDuri. Dar cu ajutorul cumnatului meu si a Daciei lui, ca Dacia ramane tot masina serioasa, am ajuns la timp la bus. Spun ca Dacia e masina serioasa, ca atunci cand am coborât sa punem bagajele în masina, roata din fata se odihnea obosita pe jeanta. Sper ca nu se gandea ca apuca sa ma saboteze, ci batrâna fiind, si-a tras sufletul pe marginea bordurii. Na bine, in cazul ei nu si-a tras sufletul, ci l-a suflat afara! Scoate pompa, umfla roata si spera sa tina destul încat sa ne duca pana la bus. Dupa vreo 3 minute de umflat am putut rasufla usurati, când s-a dat verdictul ca roata va tine (probabil) pâna în centrul orasului. Asa ca am asteptat pâna anvelopei i s-a facut destula respiratie gura la gura încât sa-si revina pe moment. Cu o întârziere de doar vreo 7 minute, am plecat, am lasat CD-urile unde trebuia si de acolo tzusti la bus, unde am ajuns totusi bine, pentru ca busul pleaca la 19:30 si se mai întâmpla sa mai si întarzie câteva minute uneori. Ajunsi în parcare de unde pleaca busul, am vazut un autocar al altei firme, care astepta. Era cam ciudat, ca din locul ala pleaca doar firma asta cu care plec eu, asa ca m-am dus la sofer si l-am întrebat daca este firma care cred eu si daca cu ei trebuie sa plec. Soferii, doi vienezii care nu stiau româna, mi-au dat de înteles ca la ei in autocar trebuie sa urc, si ca ma mai asteptau doar pe mine. De obicei sunt cu jumatate de ora acolo, dar busul vine la timp sau

câteva minute mai târziu, dar acum când am întârziat eu, am fost asteptat. Asa se intampla de fiecare data. Dar totu-i bine cand se termina cu bine.

La ora 19:20 plecam deja cu busul din statie, ca nu mai avea rost sa mai stea pâna la si 30 daca si asa nu mai venea nimeni, asa ca la Arad am ajuns repede si bine. Acolo am fost transferati în autocarul care urma sa ne duca in Germania, ca asta cu care venisem mergea numai pâna la Viena. Totul a mers repede, asa ca la ora 9 seara eram la granita cu Ungaria, adica la Nadlac. Dar acolo era o coada de autocare, de masini si de tiruri de numa-numa, asa ca pâna am ajuns si noi la rând si pâna am trecut si de români si de unguri au trecut 6 ore bune. În bus era o caldura insuportabila, aer nu prea venea, asa ca toata lumea se bucura ca poate sta pe afara, mai ales ca nu era foarte frig. Putin timp dupa ce am ajuns a început sa si ninga si asa a tinut-o cât timp am stat in vama. Unii mai dormeau, altii mai stateau pe afara, dar nu prea mult, ca nu era totusi prea placut. In bus lumina era stinsa, nu stiu din ce motive, asa ca am mai citit putin si pe alocuri, dar nu am putut prea mult. Nu prea îti venea sa dormi, ca sperai ca ajungi acusi la rand la vama. In bus erau 2 copii de vreo 2-3 ani, care distrau tot busul, plus un grup de vreo 6 elevi care mergeau la München, care faceau o atmosfera buna in tot autocarul. Unul de exemplu facea integrale, dar nu cred ca el a gasit vreun cuvânt, ca fiecare defintie o zicea cu gura tare si jumatate de bus contribuia cu inventii care de care mai haioase. In schimb, imediat cum ne-au dat ungerii pasapoartele si am plecat, lumina fiind tot stinsa, ca la un semnal toti au pus capul jos si au adormit. Cred ca daca ar fi anuntat soferul ca e vremea de culcare tot mai stateau câtiva de pânda, dar asa s-au pus toti, fara exceptie si au facut nani. Doar eu am mai ramas activ, ca mai vroiam sa trimit ultimele mesaje cu ultimele firicele de Connex pe care le mai aveam în telefon. Nu am trimis prea multe mesaje, ca nu vroiam sa scol lumea din somn la ora 3 dimineata, când am trecut si noi în sfârșit vama.

Dupa ce au dormit cu totii vreo 4 ore bune, am ajuns la urmatoarea vama. Acolo alta coada, alta distractie. Dupa vreo ora de plictiseala, ca se facuse deja ziua, am iesit si eu la aer, am fost pâna la toaleta (detaliu important, mai ales la ora aia) si m-am apucat sa numar autocarele din fata noastra. Pana la vama ungureasca erau 15 autocare si 6 microbuze, iar intre vami, pana la austrieci mai erau cateva. Asa ca dupa 4 ore am ajuns si noi la rând la pasaportat. Nu stiu care e ideea, dar de data asta ne-au pus sa ne dam cu totii jos din autocar cu pasapoartele în mâna. Tipul, plictisit, pune doar cate o stampila pe unde apuca, nici macar nu le baga undeva în calculator, asa ca îmi imaginez doar ca nu a avut chef sa mai urce el in bus, si de aia ne-a coborat pe noi. Asa ceva nu am mai patit de la inceputurile iesirilor in Germania, cand aia faceau cu noi ce vroiau.

Si iarasi s-a terminat totul, asa ca dam uitarii, si uite asa am intrat in CE. Ma bucur deja ca peste vreo 5 luni se scoate vama austro-ungureasca, asa ca atunci nu va mai trebuii sa pierdem 4 ore aiurea pe acolo. Probabil tocmai de asta îsi facea vamesul de cap, ca stia ca acusi ramâne somer si devine sofer. Dar se vede ca ungerii sunt deja de pe acum prea exigenti si cu nasul pe sus ca vor fi in CE, daca s-a format asa coada de 6 ore la vama noastra.

Stând atâta prin vami, dar si prin toata Austria, pe care am trecut-o pe lumina, am apucat sa citesc destul de mult, încât sa termin cartea pe care am început-o in bus dupa ce am plecat din Arad. Nu e o carte prea mare, poate ai citit si tu „Unsprezece minute” de Paul Coelho, are doar vreo 260 pagini, dar ma bucur ca am avut-o cu mine, ca altfel ma plictiseam de moarte în autocarul ala. Oricum, înainte sa ajungem în Germania am terminat-o deja, asa ca ultimele 6 ore tot m-am plictisit, dar mai bine doar 6 decât toate 28 de ore cât a durat toata excursia de data asta.

Cam dupa 24 de ore de la plecarea din Timisoara am ajuns la München, prima statie a autocarului nostru. Dar si cea mai mare, ca acolo coboara mai mult de jumătate din pasageri. Asa a fost si de data asta, din busul plin cu 44 de locuri am mai ramas doar 6 oameni, din care doi pentru Ulm, unul pentru Mannheim si 3 pentru Stuttgart. Ultima oara când am mers cu firma asta, dar a trecut mai mult de un an de atunci, ne duceau cu busul mare pana la destinatie, uneori ramaneam doar eu si soferii în tot autocarul, ceea ce mi se cam parea o risipa de motorina si pierdere de timp a doi soferi, care trebuiau sa conduca un autobus mare pentru o singura persoana. Dar se pare ca în timp oamenii au mai învatat, ca acum la marginea Münchenului am fost transferati într-un microbus cu care am ajuns mult mai repede decât am fi ajuns cu busul si sigur si mai ieftin pentru ei. Dar de aia tot s-a facut aproape 22 pâna am ajuns în Stuttgart si vreo 22:20 pâna cand am ajuns acasa.

Cum noaptea de pe bus nu prea am dormit, asteptând vamesii sa ne serveasca, ca vamesii au devenit între timp mai importanti decât un primar de oras sau eu stiu ce personalitate si se lasa asteptati si se comporta de parca ei ar face legea pentru întreaga tara în care te pregatesti sa intri, odata ajuns acasa, dupa ce am dat un telefon si am scris vreo doua mesaje, am picat ca lemnu' în pat. Deci toate treburile care mi-au mai ramas, adica despachetatul, aranjatul în casa, udatul florilor, pornitul frigiderului si altele, le-am amânat pe a doua zi, ca si asa era duminica si aveam destul timp.

Cam asta a fost calatoria mea de la începutul anului bisect 2004. Nu a fost ea prea interesanta, asa ca nu prea am avut ce sa va povestesc, dar de aia tot am asternut pe hârtie cateva cuvinte despre ea. Poate data viitoare voi avea si altceva ce sa povestesc.

Îti urez cât mai multe calatorii interesante de care sa-ti amintesti cu drag si de care sa-mi scrii si tu mult si detaliat!

© Manuel Fernbacher,

11.01.2004